FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 3 oktober 1996 *

1. Avsikten med detta förfarande är att domstolen på grundval av kommissionens ansökan av den 3 oktober 1995, i enlighet med artikel 169 i EG-fördraget, skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget samt enligt artikel 10.1 i direktiv 93/48/EEG [1], artikel 8.1 i direktiv 93/49/EEG [2], artikel 2.1 i direktiv 93/52/EEG [3], artikel 7.1 i direktiv 93/61/EEG [4] och artikel 13 första stycket i direktiv 93/85/EEG [5] genom att inte inom den föreskrivna fristen ha antagit och satt i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa dessa direktiv samt genom att inte ha underrättat kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna var enligt dessa bestämmelser skyldiga att anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa dessa direktiv senast den 31 december 1993, den 1 januari 1994 respektive den 15 november 1993 och att underrätta kommissionen om detta.

3. Eftersom kommissionen den 1 januari 1994 inte hade fått någon underrättelse om införlivandet av dessa direktiv med nationell rätt, riktade kommissionen den 10 februari 1994 en formell underrättelse till den italienska regeringen för att den skulle avhjälpa bristen avseende underrättelse och anmodade den att meddela en komplett och detaljerad översikt av de nationella bestämmelser varigenom dessa direktiv hade genomförts. I samma skrivelse klandrade kommissionen den italienska regeringen för att ha underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget och nämnda direktiv och beviljade den en frist på två månader för att inkomma med synpunkter.

4. I avsaknad av svar på den formella underrättelsen tillsände kommissionen den 22 september 1994 den italienska regeringen ett motiverat yttrande där kommissionen konstaterade att enligt dess uppgifter hade Republiken Italien varken införlivat nämnda direktiv med den nationella rätten eller underrättat kommissionen om detta, vilket

* Originalspråk: spanska.

1 — Kommissionens direktiv 93/48/EEG av den 23 juni 1993 om en översikt över de krav som skall uppfyllas av fruktplantsförökningsmaterial och fruktplantor avsedda för fruktproduktion i enlighet med rådets direktiv 92/34/EEG (EGT nr L 250, s. 1).

2 — Kommissionens direktiv 93/49/EEG av den 23 juni 1993 om en översikt över de krav som skall uppfyllas av prydnadsväxter och förökningsmaterial av prydnadsväxter i enlighet med rådets direktiv 91/682/EEG (EGT nr L 250, s. 9).

3 — Rådets direktiv 93/52/EEG av den 24 juni 1993 om ändring av direktiv 89/556/EEG om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och import från tredje land av embryon från tamdjur av nötkreatur (EGT nr L 175, s. 21).

4 — Kommissionens direktiv 93/61/EEG av den 2 juli 1993 om fastställande av förteckning över de krav som skall uppfyllas av annat förökning-och plantmaterial av grönsaker än utsäde i enlighet med rådets direktiv 92/33/EEG (EGT nr L 250, s. 19).

5 — Rådets direktiv 93/85/EEG av den 4 oktober 1993 om bekämpning av ljus ringröta på potatis (EGT nr L 259, s. 1).

utgjorde ett fördragsbrott. Kommissionen anmodade därför Italien att inom två månader vidta de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra direktiven.

5. Genom en skrivelse av den 3 februari 1995 från Italiens ständige representant underrättade de italienska myndigheterna kommissionen om att de höll på att förbereda de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra direktiven i fråga.

6. Eftersom kommissionen fortfarande i oktober samma år inte hade fått visshet om att Italien hade genomfört något av direktiven, väckte kommissionen förevarande talan.

7. Republiken Italien bestred i svarsinlagan inte det fördragsbrott som den klandras för och inskränkte sig till att upprepa de påståenden som den redan hade gjort under det administrativa förfarandet avseende det förhållandet att de bestämmelser som var nödvändiga för att införliva dessa direktiv med nationell rätt skulle komma att antas inom kort.

8. Republiken Italien underrättade senare genom en skrivelse från Italiens ständige representant av den 27 februari 1996 kommissionen om att direktiv 93/85/EEG hade införlivats med den nationella rättsordningen genom ministerdekret av den 31 januari 1996, som hade publicerats den 14 februari samma år.

9. Mot bakgrund av denna skrivelse och efter att ha genomfört lämpliga kontroller, underrättade kommissionen domstolen om att den i enlighet med artikel 78 i rättegångsreglerna delvis återkallade sin talan — i den del denna avser direktiv 93/85/EEG — medan den vidhöll talan i övriga delar, det vill säga att kommissionen fortfarande yrkade att domstolen i enlighet med artikel 169 i fördraget skulle fastställa att Republiken Italien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter vad gäller genomförandet av direktiven 93/48/EEG, 93/49/EEG, 93/52/EEG och 93/61/EEG.

10. Vad gäller det fördragsbrott som Italien fortfarande klandras för framgår det klart av den italienska regeringens svarsinlaga att direktiven 93/48/EEG, 93/49/EEG, 93/52/EEG och 93/61/EEG fortfarande inte hade införlivats med den nationella rätten, trots att fristen för detta hade löpt ut den 31 december 1993 för det första, andra och fjärde direktivet och den 1 januari 1994 för det tredje direktivet.

11. Talan skall således bifallas, och den medlemsstat som är svarande skall i enlighet med bestämmelsen i artikel 69.2 första stycket och

artikel 69.5 första stycket i rättegångsreglerna förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, eftersom kommissionens delvisa återkallelse av talan följer av att svaranden först sedan talan hade väckts vidtog de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra direktiv 93/85/EEG.

Förslag till avgörande

12. Jag föreslår följaktligen att domstolen skall

1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget samt enligt artikel 10.1 i direktiv 93/48/EEG, artikel 8.1 i direktiv 93/49/EEG, artikel 2.1 i direktiv 93/52/EEG och artikel 7.1 i direktiv 93/61/EEG genom att inte inom den föreskrivna fristen ha antagit och satt i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa dessa direktiv samt genom att inte omedelbart ha underrättat kommissionen om detta, och

2) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.